

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1099

06.04.2024 (135)

Michael Kühnen

Η δεύτερη επανάσταση Τόμος Ι: Πίστη και αγώνας

Μέρος 12

Η ανοησία της διεθνιστικής ιδέας αποδείχθηκε με το ξέσπασμα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου. Για πρώτη φορά, ο εργάτης σε όλα τα κράτη έδειξε ότι έχει πατρίδα επειδή θέλει να ανήκει σε αυτήν. Το έγκλημα των δημοκρατών είναι ότι απέρριψαν την καλή θέληση και τον πατριωτισμό των εργατών, που έγινε ορατός το 1914, και έτσι έσπρωξαν τους εργάτες στα χέρια των κομμουνιστών μετά τον πόλεμο. Μόνο ο εθνικοσοσιαλισμός και ο φασισμός έδωσαν πίσω στον εργάτη την πατρίδα του, την οποία είχε κερδίσει και κερδίζει εσωτερικά στα χαρακώματα του Παγκόσμιου Πολέμου και την οποία δεν πρόδωσε ποτέ έκτοτε.

Δεν ήταν οι εργάτες που διέπραξαν προδοσία κατά τη διάρκεια του Τρίτου Ράιχ, δεν ήταν ο λαός που εξεγέρθηκε ενάντια σε μια υποτιθέμενη τυραννία, αλλά η αντίδραση, το πρώην κυρίαρχο στρώμα των ευγενών, η εκκλησία, το γενικό επιτελείο και οι πρώην δημοκρατικοί και μαρξιστές λειτουργοί, που ευθύνονται για το μεγαλύτερο έγκλημα κατά της Γερμανίας, την προδοσία στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, που κόστισε στο Ράιχ τη νίκη και την ύπαρξή του!

Ο διεθνισμός δεν αποτελεί πλέον κίνδυνο για τα λευκά έθνη, τουλάχιστον όσον αφορά τη στάση της εργασίας. Η Κόκκινη Διεθνής έχει πεθάνει- αυτό που μας έχει απομείνει είναι ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος, η Χρυσή Διεθνής της αντίδρασης, της βιομηχανίας και των μασόνων. Αυτή η μικρή κλίκα στοιχείων

ξένων προς το λαό και, εν μέρει, προς τη φυλή, πρέπει να εξαλειφθεί από το σώμα του λαού, αν δεν πρόκειται να επαναληφθεί η προδοσία του λαού.

Ως συνέπεια της ιδέας μας για την Άρια κοινότητα των εθνών, εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές έχουμε επίσης μια "Διεθνή", την WUNS - Παγκόσμια Ένωση Εθνικοσοσιαλιστών -, αλλά η Παγκόσμια Ένωση δεν αρνείται την ύπαρξη των εθνών και την ποικιλομορφία τους, αλλά αναζητά τον ενοποιητικό παράγοντα, τον κοινό αγώνα για το βιολογικό μέλλον της λευκής φυλής!

Προφανώς, η ιστορική εξέλιξη δεν είχε εξελιχθεί όπως ο Μαρξ πίστευε ότι θα συνέβαινε. Οι σιδερένιοι νόμοι της οικονομίας και της ιστορίας, επιστημονικά θεμελιωμένοι από τον ιστορικό και διαλεκτικό υλισμό, δεν είχαν αναγκαστικά οδηγήσει στη νίκη της εργατικής τάξης και συνεπώς στη δικτατορία του προλεταριάτου. Το γεγονός αυτό προκάλεσε τις πρώτες διασπάσεις: Οι αναρχικοί, υπό τον Μπακούνιν, απομακρύνθηκαν από τον Μαρξ και δοκίμασαν τη δική τους - κυρίως βίαιη - στρατηγική.

Ταυτόχρονα, μια αναθεωρητική ομάδα αναδύθηκε μέσα στην Πρώτη Διεθνή, η οποία δεν υποστήριζε πλέον την επανάσταση, αλλά τις σταδιακές μεταρρυθμίσεις μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Αυτή η ομάδα έδωσε αργότερα το έναυσμα για τη σοσιαλδημοκρατία και το συνδικαλιστικό κίνημα.

Είναι ασφαλώς σημαντικό να γνωρίζουμε την κοινή προέλευση της σοσιαλδημοκρατίας, του συνδικαλιστικού κινήματος, του κομμουνισμού και του αναρχισμού, διότι η επαναστατική μάσκα των κομμουνιστών κρύβει πολύ συχνά το γεγονός ότι ο μαρξισμός είναι ένα συχνά ανυπάκουο, αλλά ωστόσο φυσικό, παρακλάδι του υλιστικού πνεύματος της εποχής, το οποίο, ξεκινώντας από τη Γαλλική Επανάσταση, βρίσκεται πίσω από όλες σχεδόν τις σύγχρονες ιδέες - με εξαίρεση τα επαναστατικά κινήματα του φασισμού και του εθνικοσοσιαλισμού. Τα γεγονότα αυτά έμοιαζαν να έχουν ήδη δώσει το θανατηφόρο χτύπημα στη μαρξιστική ιδεολογία, η Πρώτη Διεθνής διαλυόταν, η Δεύτερη Διεθνής κυριαρχούνταν ήδη από τη σοσιαλδημοκρατία.

Η σημερινή κυριαρχία του μαρξισμού στην εξουσία μπορεί να αποδοθεί σε έναν άνθρωπο: Βλαντιμίρ Ουλιάνοφ Λένιν. Σε μια αδίστακτη, αλλά σίγουρα επιβεβλημένη από άποψη τακτικής, αποκλήρυξη των ιερών μαρξιστικών αρχών, διακήρυξε ότι η εργατική τάξη προφανώς δεν είχε ακόμη τη "σωστή" συνείδηση και δεν μπορούσε να την αποκτήσει αυτόματα από μόνη της. Επομένως, ήταν απαραίτητη μια "επαναστατική πρωτοπορία" του προλεταριάτου, η οποία θα έπρεπε να πραγματοποιήσει την επανάσταση στη θέση της. Το μεγάλο κατόρθωμα του Λένιν ήταν ότι δημιούργησε ένα σφιχτά οργανωμένο κόμμα επαγγελματιών επαναστατών στο Μπολσεβίκικο Κόμμα, το οποίο κατέλαβε πράγματι την εξουσία στην υπανάπτυκτη και καθυστερημένη Ρωσία - μια κοροϊδία της

μαρξιστικής φιλοσοφίας της ιστορίας, αλλά ένας θρίαμβος για τη μαρξιστική ανάπτυξη της εξουσίας.

Η λογική συνέπεια της αντίληψης του κομμουνιστικού κόμματος ως πρωτοπορίας της εργατικής τάξης ήταν ότι η δικτατορία του προλεταριάτου έπρεπε να δώσει τη θέση της στη δικτατορία του κομμουνιστικού κόμματος, δηλαδή, η αρχικά σχεδιασμένη δικτατορία μιας μεγάλης πλειοψηφίας επί μιας μικροσκοπικής μειοψηφίας καπιταλιστών και αντεπαναστατών έγινε τώρα η ανοιχτά τρομοκρατική τυραννία μιας μικροσκοπικής ομάδας επαγγελματιών επαναστατών.

Είναι ένα αγαπημένο τέχνασμα των αστικών στοιχείων να μιλούν για εσωτερική αντιστοιχία μεταξύ ολοκληρωτικών κρατών, αριστερών και δεξιών, και στη συνέχεια να βασίζονται σε εξωτερικές ομοιότητες - απαγόρευση της αντιπολίτευσης, κρατικό κόμμα, πορείες, κρατικά ελεγχόμενος Τύπος κ.λπ. Πουθενά, όμως, αυτή η θεωρία του ολοκληρωτισμού δεν καταρρίπτεται τόσο καθαρά και πειστικά όσο όταν εξετάζεται ο ρόλος του κόμματος:

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα απαιτεί απόλυτη και απεριόριστη εξουσία, αλλά όχι για να εγκαθιδρύσει μια κομματική δικτατορία, αλλά για να διαμορφώσει το πλαίσιο για την ανάπτυξη μιας αληθινής λαϊκής κοινότητας, η οποία πρέπει να αναπτυχθεί από τα κάτω και δεν μπορεί να διαταχθεί από τα πάνω. Η οικοδόμηση ενός εθνικοσοσιαλιστικού λαϊκού κράτους απαιτεί τον ενθουσιασμό και την εθελοντική συνεργασία του λαού. Σε αυτό το πλαίσιο, το κόμμα έχει πρωτίστως εκπαιδευτικά και προπαγανδιστικά καθήκοντα. Το καθήκον του είναι να κερδίσει την καρδιά του λαού, να τον πείσει για την ορθότητα της κοσμοθεωρίας και να του εξηγήσει τις κρατικές αποφάσεις. Αυτό εξήγησε και ο Δρ Γκέμπελς στο Συνέδριο του Κόμματος του Ράιχ το 1934:

"Μπορεί να είναι καλό να έχεις την εξουσία που στηρίζεται στα όπλα, αλλά είναι καλύτερο και πιο ευχάριστο να κερδίζεις την καρδιά ενός λαού και να την κρατάς κιόλας!"

Ακόμη και αν είναι απαραίτητο να εφαρμοστούν φαινομενικά "λενινιστικές" αρχές οργάνωσης στην παρούσα περίοδο της απαγόρευσης, ένα βασικό γεγονός παραμένει:

Σε αντίθεση με τον μαρξισμό, η εθνικοσοσιαλιστική κοσμοθεωρία δεν προσφέρει στους οπαδούς της καμία βεβαιότητα νίκης, καμία "αναπόφευκτη ιστορική εξέλιξη". Ο εθνικοσοσιαλισμός και το κόμμα του απαιτούν επομένως την εθελοντική συναίνεση των μαζών, γεγονός που δεν αφήνει κανένα περιθώριο για μια κυριαρχία της βίας από το κόμμα κατά το κομμουνιστικό μοντέλο! Ως κληρονόμοι και ταυτόχρονα ως μέρος του εργατικού κινήματος, εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές πρέπει να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι αυτό το εργατικό

κίνημα είναι μαρξιστικής προέλευσης και, μέχρι την εμφάνιση του κινήματός μας, ήταν στενά συνδεδεμένο με τον κομμουνισμό ή τη (σοσιαλ)δημοκρατία. Επομένως, είναι βλαβερό και άχρηστο να βάζουμε τα εκατομμύρια των τίμιων εργατών μπροστά στο κεφάλι τους, όπως αρέσκονται να κάνουν οι αστοί εθνικιστές - αντιδραστικοί. Η προθυμία για αγώνα και η ενότητα του γερμανικού εργατικού κινήματος έχουν συμβάλει σε μεγάλο βαθμό στη βελτίωση της υλικής βάσης ζωής του λαού μας. Πρέπει επίσης να είναι η παράδοσή μας να εκπροσωπούμε τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, να εξαλείφουμε τους άνεργους και το αβίαστο εισόδημα και έτσι να πείσουμε τον απλό λαό ότι δεν πρέπει να ακολουθεί τους μεγαλοεπιχειρηματίες - άσχετα αν αυτοί μιλούν εκ μέρους της βιομηχανίας, του ενιαίου συνδικάτου ή των κομμάτων - αλλά αυτούς που έχουν προκύψει από τον ίδιο το λαό και παραμένουν δεμένοι μαζί του, τους αγωνιστές του γερμανικού κινήματος της ελευθερίας!

Η αποτυχία της μαρξιστικής ιδεολογίας και οι ανεκπλήρωτες προφητείες της οδήγησαν σε ολοένα και νέες προσπάθειες βελτίωσης και προσαρμογής: Ο ορθόδοξος κομμουνισμός, ο λενινισμός, ο σταλινισμός, ο μαοϊσμός, ο τιτοϊσμός, ο τροτσκισμός, ο αναρχοκομμουνισμός, ο ευρωκομμουνισμός και ο εθνικός κομμουνισμός είναι μερικά μόνο από τα διάφορα ρεύματα. Η ενότητα του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος έχει καταστραφεί απελπιστικά. Οι οπαδοί του Μαρξ βρίσκονται σε πλήρη αντιπαράθεση, σε μια διαμάχη για το σωστό δρόμο προς τον κομμουνισμό.

Ο μαρξισμός ως ιδέα δεν αποτελεί πλέον μια διανοητική εναλλακτική λύση- η δημοτικότητά του μπορεί να εξηγηθεί μόνο από τον αγώνα ενάντια στις αδικίες του καπιταλισμού και από την προφανή επαναστατική του στάση. Και στους δύο τομείς - την κριτική του καπιταλισμού και την επανάσταση - εμείς οι εθνικοσοσιαλιστές έχουμε μια σαφέστερη ιδέα και μεγαλύτερη ειλικρίνεια και αποφασιστικότητα. Δεν μπορεί πλέον να είναι καθήκον μας να δαιμονοποιούμε τους νέους ιδεαλιστές που, μη βλέποντας άλλη εναλλακτική λύση, έχουν ενταχθεί σε κομμουνιστικές ομάδες, αλλά πρέπει να είμαστε σε θέση να τους πούμε με ειλικρινή καρδιά: **"Η επανάσταση, αυτή είμαστε εμείς!"**.

Πρέπει να ξαναδώσουμε στους νέους, απελπισμένους και παραπλανημένους ανθρώπους την πίστη τους στην πατρίδα τους και να τους κρατήσουμε να πιστεύουν στην επανάσταση. Η επανάστασή μας δεν είναι τρομοκρατία και καταπίεση, η επανάστασή μας είναι μια πνευματική ανατροπή που χρησιμοποιεί τις καλές παραδόσεις της *völkisch* ιστορίας μας για να αντιμετωπίσει τα καθήκοντα του αύριο.

Το γερμανικό κίνημα ελευθερίας κηρύσσει έναν ανελέητο αγώνα ενάντια στη μαρξιστική ιδεολογία και τους λειτουργούς της και την τελική καταστροφή τους- στους επαναστάτες μαχητές της απέναντι πλευράς προσφέρουμε το χέρι μας για

συμφιλίωση - προς το συμφέρον και το καλό του λαού μας. Μόνο στην ΟΔΓ υπάρχουν τέσσερα κομμουνιστικά κόμματα - DKP, KPD, KPD-ML, KBW - και ένα μαζικό κομμουνιστικό κίνημα, ο πιο επικίνδυνος αντίπαλός μας - η Κομμουνιστική Ένωση, KB, καθώς και αμέτρητες άλλες αριστερές ομάδες. Δεν μπορεί να έχουν όλοι δίκιο.

Αλλά υπάρχει μόνο ένα εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα - το NSDAP - στο οποίο μπορούν να συγκεντρωθούν όλοι όσοι αγαπούν το λαό τους, θέλουν να δημιουργήσουν κοινωνική δικαιοσύνη και να οικοδομήσουν μια επαναστατική - δηλαδή ειλικρινή και θεμελιώδη - αντίθεση στο φιλελεύθερο-καπιταλιστικό σύστημα. Παρ' όλα αυτά, θα ήταν λάθος να υποτιμήσουμε τον μαρξισμό. Εξακολουθεί να αποτελεί έναν πραγματικό κίνδυνο σήμερα, τουλάχιστον όσο η μόνη αποτελεσματική αντίρροπη δύναμη παρεμποδίζεται και απαγορεύεται από τους δημοκράτες. Είναι απλά ανόητο να επισημαίνουμε το χαμηλό εκλογικό ποσοστό του DKP και μετά να κοιμόμαστε καθησυχασμένοι. Οι μαρξιστές θα επωφεληθούν όσο και εμείς από την αυξανόμενη κρίση του φιλελεύθερου-καπιταλιστικού συστήματος σε όλο τον λευκό κόσμο, αλλά τότε θα έχουν μια πολύ καλύτερη αφετηρία οργανωτικά και πολιτικά, χάρη στην καταστολή της επαναστατικής δεξιάς επί δεκαετίες.

Στην Πορτογαλία και την Ισπανία υπάρχουν ισχυρά κομμουνιστικά κόμματα, και στις χώρες του NATO, την Ιταλία και τη Γαλλία, που είναι επίσης μέλη της ΕΚ, βρίσκονται ακόμη και τώρα στις πύλες της εξουσίας. Το DKP είναι ένα μικρό αλλά πολύ καλά οργανωμένο στελεχειακό κίνημα που, χάρη σε μια επιδέξια πολιτική συμμαχιών, έχει αποκτήσει μεγαλύτερη επιρροή από ό,τι δείχνουν οι χαμηλές εκλογικές του επιτυχίες. Στο αναδυόμενο προλεταριάτο των ξένων εργατών και των οικογενειών τους, η δύναμη των ξένων κομμουνιστικών κομμάτων αυξάνεται, αντιτιθέμενα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση των συμπατριωτών τους. Πίσω από όλα αυτά, όμως, βρίσκεται ο τεράστιος στρατιωτικός μηχανισμός του ανατολικού μπλοκ, το εξουσιαστικό-πολιτικό βάρος της υπερδύναμης ΕΣΣΔ. Το βάρος της υπερδύναμης ΕΣΣΔ και η διορατικότητα του Λένιν, που αποτελεί τον οδηγό των παγκόσμιων επαναστατικών προσπαθειών των κομμουνιστικών κομμάτων από το 1918.

Το κλειδί για την παγκόσμια επανάσταση βρίσκεται στη Γερμανία, τη γενέτειρα του Μαρξ και του Ένγκελς. Αν πέσει η Γερμανία, πέφτει και η Ευρώπη - αλλά αν πέσει η Ευρώπη, τότε η παγκόσμια επανάσταση είναι κοντά στη νίκη! Από το 1918, η Γερμανία προστατεύει την Ευρώπη από τον μαρξισμό:

Πρώτα με την προώθηση του αγώνα για την ελευθερία των εθνοτήτων στη Σοβιετική Ένωση, κυρίως μέσω της αναγνώρισης ενός ανεξάρτητου ουκρανικού κράτους από την αυτοκρατορική κυβέρνηση, με την καταστολή όλων των κομμουνιστικών προσπαθειών ανατροπής - από την εξέγερση των Σπαρτακιστών

μέχρι τον Κόκκινο Στρατό του Ρουρ - από τα Freikorps και στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια του Τρίτου Ράιχ, με το Σύμφωνο κατά της Κομμουνιστικής και την ευρωπαϊκή σταυροφορία κατά της Σοβιετικής Ένωσης το 1941.

Ξεχνάμε πάντα ότι ο αγώνας στο Ανατολικό Μέτωπο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ήταν ένας ευρωπαϊκός αγώνας για την ελευθερία. Ποτέ στο παρελθόν δεν είχε υπάρξει μια τόσο τρομερή διεθνής στρατιωτική δύναμη υπό την ενιαία γερμανική ανώτατη διοίκηση:

Οι κυβερνήσεις και οι στρατοί της Ιταλίας, της Φινλανδίας, των χωρών της Βαλτικής, της Ουγγαρίας, της Ρουμανίας, της Σλοβακίας και της Κροατίας ήταν στο πλευρό του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ, η Ισπανία έστειλε τη Γαλάζια Μεραρχία (εθελοντές Φαλαγγίτες), η Γαλλία την LFV (Legion des Volontaires Francaises - Εθελοντική Γαλλική Λεγεώνα), Στις τάξεις της Waffen-SS υπήρχαν στρατιώτες από τη Φλάνδρα, τη Βαλλονία, τη Δανία, τη Νορβηγία και την Ολλανδία, μεταξύ άλλων, οι οποίοι έστειλαν στο μέτωπο τις δικές τους κλειστές μονάδες -όλοι εθελοντές- (η LVF ενσωματώθηκε αργότερα επίσης στη Waffen-SS).

Αλλά εθελοντές ήρθαν και από όλες τις άλλες χώρες και τελικά ακόμη και Μωαμεθανοί και Ινδοί σχημάτισαν μονάδες μέσα στη Waffen-SS, η οποία το 1945 αριθμούσε 750.000 αλλοδαπούς μεταξύ των λίγο πάνω από ένα εκατομμύριο επιζώντων στρατιωτών της. Ακόμη και Ρώσοι, υπό τον στρατηγό Βλάσοφ στον ROA (Ρωσικός Στρατός Ελευθερίας), πολέμησαν εναντίον των κομμουνιστών υπό τις δικές τους διαταγές, όπως και ένοπλα στρατεύματα των εθνικιστών και πάνω από ένα εκατομμύριο Ρώσοι βοηθητικοί στρατιώτες (Hiwis) εντός της Βέρμαχτ. Και αυτό παρά την ομολογουμένως ασύνετη και πολύ σκληρή πολιτική κατοχής.

Αυτό ήταν μια πρόβλεψη της ενωμένης Ευρώπης που οι δημοκράτες και οι μπολσεβίκοι συνέτριψαν μαζί. Ήταν επίσης απόδειξη της δυνατότητας πραγματοποίησης της άριας κοινότητας των εθνών που ονειρευόμαστε! Δεν είναι σύμπτωση αλλά ιστορικό σύμβολο ότι οι τελευταίοι που υπερασπίστηκαν το καταφύγιο του Φύρερ στο Βερολίνο ήταν τα αξιόπιστα στρατεύματα μέσα στο χάος της πτώσης, μονάδες της Χιτλερικής Νεολαίας και Γάλλοι εθελοντές!

Μόνο η ύπαρξη της ατομικής βόμβας και όχι η εσωτερική δύναμη και η εξωτερική ισχύς των δημοκρατών έσωσε την Ευρώπη για άλλη μια φορά από την πλήρη υποδούλωση. Αλλά τώρα οι δυνάμεις της αντίστασης φαίνονται εξαντλημένες. Με την πολιτική της συνθηκολόγησης σε δόσεις, που ξεκίνησε με τις επαίσχυντες συνθήκες με την Ανατολή, οι δημοκράτες θέλουν να κερδίσουν μια περίοδο χάριτος. Χωρίς την ανατροπή του φιλελεύθερου καπιταλιστικού συστήματος, είναι πολύ πιθανό η Δυτική Ευρώπη να είναι κομμουνιστική ή υπό κομμουνιστική επιρροή μέχρι το τέλος του αιώνα μας. Αυτή η μοίρα μπορεί

ακόμα να αποτραπεί. Η αντίσταση στην Ανατολή είναι δυνατή, η νίκη του κομμουνισμού δεν είναι αναπόφευκτη.

Μια πολιτική που εσωτερικά εξαλείφει τις αδικίες και τις αντιφάσεις του συστήματος, που ενώνει όλες τις δυνάμεις του λαού μας και που εξωτερικά αξιοποιεί αποφασιστικά τις κρίσεις και τα προβλήματα του ανατολικού μπλοκ, με μια τέτοια πολιτική ανακτούμε γρήγορα την πρωτοβουλία και έτσι εκπληρώνουμε και πάλι την υποχρέωση που περιέγραψε με αυτόν τον τρόπο ο Αδόλφος Χίτλερ στην τελευταία του ραδιοφωνική ομιλία το 1945:

"Και σε αυτόν τον αγώνα δεν θα είναι η Εσωτερική Ασία που θα νικήσει, αλλά η Ευρώπη και μαζί της εκείνο το έθνος που εδώ και 2000 χρόνια εκπροσωπεί την Ευρώπη ως υπέρτατη δύναμη έναντι της Ανατολής και θα συνεχίσει να το κάνει και στο μέλλον - το Μεγάλο Γερμανικό μας Ράιχ, το γερμανικό έθνος".

Ο πόλεμος δεν έχει ακόμη τελειώσει, ο παγκόσμιος ιστορικός αγώνας μεταξύ μαρξισμού και εθνικοσοσιαλισμού συνεχίζεται. Έχουμε χάσει μόνο μια μάχη - αλλά τώρα μια νέα γενιά βρίσκεται στον αγώνα, αποφασισμένη να μην επαναλάβει τα λάθη του παρελθόντος, αλλά ωστόσο πρόθυμη να αποδειχθεί αντάξια του ηρωικού αγώνα των πατέρων. Όσο υπάρχουν λευκοί άνθρωποι για τους οποίους η ελευθερία τους και το έθνος τους σημαίνουν περισσότερο από την ιδιωτική ευτυχία και την αστική ζωή, θα υπάρχουν Εθνικοσοσιαλιστές- και δεν θα ησυχάσουμε μέχρις ότου η ομηρία του Μπολσεβικισμού σβηστεί από τον πλανήτη! Ο δρόμος προς το σκοπό αυτό είναι μακρύς και πολλοί αμφιβάλλουν για τις πιθανότητες επιτυχίας μπροστά στην οπλισμένη, φαινομενικά ακατάβλητη δύναμη της Ανατολής. Αλλά δεν πρέπει, παρασυρόμενοι και εξαπατημένοι από την προπαγάνδα της νίκης των μαρξιστών και τη διάθεση συνθηκολόγησης των δημοκρατών, να κοιτάμε σαν μαγεμένοι τη δύναμη του αντιπάλου μας, αλλά να μάθουμε να αναλύουμε εν ψυχρώ και χωρίς προκαταλήψεις τις αδυναμίες του κομμουνιστικού συστήματος διακυβέρνησης.

Υπάρχουν αρκετές αδυναμίες που, η καθεμία από μόνη της, μπορεί να καταστρέψει το σύστημα, αλλά όλες μαζί, όπως λέει ο Ρώσος κριτικός του συστήματος **Αντρέι Αμάρικ στο** δοκίμιό του "Μπορεί η Σοβιετική Ένωση να επιβιώσει το 1985;". - πιστεύει ότι μακροπρόθεσμα θα πρέπει να αποβούν μοιραίες. Ακολουθούν τα πιο σημαντικά σημεία:

Η αποτυχία της μαρξιστικής σχεδιασμένης οικονομίας.

Η καταπίεση του λαού από το κόμμα.

Το πρόβλημα της ιθαγένειας.

Η καταπίεση των κρατών της Ανατολικής Ευρώπης.

Ένας αποφασισμένος αντίπαλος, εκμεταλλεζόμενος αυτές τις μεγάλες αδυναμίες, μπορεί να φέρει τη Σοβιετική Ένωση σε εξαιρετικές δυσκολίες. Σε αυτό προστίθεται και το κινεζικό χαρτί.

Η "Σκέψη του Μάο Ζεντόνγκ", όπως οι ίδιοι οι Κινέζοι αποκαλούν χαρακτηριστικά τον μαοϊκό κομμουνισμό, είναι συχνά δύσκολο να την κατανοήσουμε. Σε κάθε περίπτωση, ο μαοϊσμός δεν αποτελεί απειλή για την Ευρώπη:

Μπορεί ακόμη και να κατανοηθεί ως ένα είδος κινεζικού φασισμού, στον οποίο έχει μπολιαστεί μια μαρξιστική υπερδομή σύμφωνα με τη μεταπολεμική εξέλιξη (κάτι παρόμοιο ισχύει και για άλλες χώρες, όπως η Ινδονησία υπό τον Σουκάρνο, η Αργεντινή υπό τον Περόν και η Αίγυπτος υπό τον Νάσερ). Εκτός από τη ΛΔΚ, οι ομάδες της αντιπολίτευσης στο ανατολικό μπλοκ είναι οι φυσικοί μας σύμμαχοι.

Μετά το τέλος του πολέμου, η Δυτική Γερμανία φιλοξένησε μια σειρά από εξόριστες οργανώσεις, των οποίων ο αγώνας για ελευθερία αξίζει τη συμπάθεια και την υποστήριξή μας. Φυσικά, τα αδέρφια μας στα όπλα και οι πρώην σύμμαχοί μας είναι ιδιαίτερα κοντά μας:

Η Ουγγαρία, η Ρουμανία και κυρίως οι Κροάτες δεν παραιτήθηκαν ποτέ από την κομμουνιστική σκλαβιά. Οι παλιοί δεσμοί φιλίας επιτρέπουν σε εμάς τους Γερμανούς μαχητές της ελευθερίας να ενδιαφερθούμε εσωτερικά για την τύχη των λαών της Βαλτικής - Εσθονών, Λετονών, Λιθουανών - και των Ουκρανών, των οποίων η ίδια η ύπαρξη ως έθνος απειλείται. Αλλά εμείς οι Γερμανοί εθνικοσοσιαλιστές απλώνουμε επίσης το χέρι της φιλίας μας σε όλους τους άλλους λαούς της Ανατολικής Ευρώπης! Πρέπει να υπάρξει μια συμφιλίωση - πράγματι μια συμμαχία - μεταξύ των δύο πιο ζωτικών και ισχυρών φυλών του λευκού κόσμου - ο κοινός αγώνας των Σλάβων και των Γερμανών ενάντια στον κοινό εχθρό.

Προϋπόθεση γι' αυτό είναι ο σεβασμός των εθνικών συνόρων αιώνων, δηλαδή η επιστροφή των αρχικών γερμανικών ανατολικών επαρχιών του Ράιχ. Η αναγνώριση αυτού του δικαιώματος δεν θα είναι δύσκολη για τους πρώην συμμάχους μας, αλλά ακόμη και οι λαοί που προηγουμένως έτειναν προς τη Δύση -κυρίως οι Πολωνοί και οι Τσέχοι- έχουν μάλλον πάρει το μάθημα ότι από τους δημοκράτες δεν μπορεί να περιμένει κανείς βοήθεια και υποστήριξη. Για εμάς τους Γερμανούς, ο αγώνας κατά του μαρξισμού περιλαμβάνει επίσης τον αγώνα κατά της διαίρεσης της πατρίδας μας. Χωρίς την καταστροφή του μαρξισμού, μια νέα επανένωση της Γερμανίας μοιάζει αδύνατη, εκτός αν η σοβιετική ηγεσία αλλάξει εντελώς την πολιτική της απέναντι στη Γερμανία, όπως έκανε κάποτε ο Στάλιν, ο πραγματικός πολιτικός. Στόχος μας, λοιπόν,

δεν μπορεί και δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να είναι η πλήρης συγχώνευση με τη Δυτική Ευρώπη!

Η κεντρική θέση της Γερμανίας μεταξύ Ανατολής και Δύσης ήταν πάντα η τραγωδία αλλά και το μεγαλείο της ιστορίας μας. Η Γερμανία δεν ανήκει ούτε στην Ανατολή ούτε στη Δύση, αλλά έχει το ιστορικό καθήκον να ενώσει και να διαμορφώσει ολόκληρη την Ευρώπη από το κέντρο της. Όπως έχουμε ξαναπεί, έχουμε αναλάβει την κληρονομιά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Δεν μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτή την υποχρέωση:

Θα ήταν η αυτοθυσία μας και συνεπώς το τέλος του γερμανικού έθνους. Η μεγάλη κληρονομιά της δυτικής ιδέας, η παλιά ιδέα της αυτοκρατορίας, μας υποχρεώνει να αγωνιστούμε αμείλικτα ενάντια στον υλισμό σε Ανατολή και Δύση και έτσι να αγωνιστούμε για την ευρωπαϊκή ελευθερία!

NS KAMPFRUF
KAMPFBUCH DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITSPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGEMEINSCHAFT

Number 126 Copyright 1979 26 April 2017 2306

Der Kampf geht weiter !

Seit lang Jahren nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung verboten und es ist in der Bundesrepublik und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf gütlicher Danksagung verboten, sich zu versammeln, Versammlungen abzuhalten und Versammlungen abzuhalten, die kein der gemeinen Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entsprechen.

Alle Nationalsozialisten sind und werden weiterhin Völker- und Rassenfeinde, welche sich nicht an den Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker denken, sondern nur an den Gewinn zu werden, der die Größe des Nationalsozialismus ist, heute noch viel größer ist als die Vergangenheit.

Die verschiedenen Gruppen ist aber nicht, die Volkstugend - gegen alle weißen Völker (V-) zu kämpfen, keine Bildung und Erziehung, Überforderung und Entmenschung ist "legal" oder "illegal", als im Wahlkampf oder im Brautwerbung, als im Propagandakampf, bewaffnet oder auf einem Schlachtfeld andere Art, jeder Nationalsozialist ist unser Feind!

Hell Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Εμπρόσθια αναφορά
Συνέντευξη με τη Molly
Τρίτο μέρος

NSK: Τα τρέχοντα έργα σας είναι προφανώς φιλοσοφικά και σχετίζονται με την τέχνη.

Παραγγίλατε τις απόψεις σας σχετικά με τον αντικείμενο αυτών των θεμάτων στην πολιτική.

Molly: Χίτλερ και ο Σπράττ της Αντράντιντας (www.proustingthecent.com/ truth.htm). Έχει φέρσει στις 21 σελίδες τώρα, και έχει πολλά να πει να είναι. Η μέλη της του Η' Παγκοσμίου Πολέμου είναι ένα απόλυτο ντροπιαστικό πληροφόρηση Αντιζητής πληροφόρηση για ένα πρόγραμμα και βίντεο, αλλά δύο πρόγραμμα που πρέπει να τραγουδήσει. Απομένει λίγο σαν να είναι αρχαιολόγος που ζητάει το θαμμένο παρόντων. Ένα παρόντων που θα προτιμούσαν να μην έρθει στο φως.

the **NEW ORDER**
Number 174 (202) August 2017

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware Europeans and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture dilution, and neo-nazism.

Whether "legal" or "illegal", whether in election halls or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hell Hitler!
Gottfried Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

Το NSDAP/AO είναι το μεγαλύτερο στον κόσμο Προμηθευτής εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας!

Έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες βιβλία σε πολλές γλώσσες
Εκατοντάδες ιστοσελίδες σε πολλές γλώσσες

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!